

kívánt, a melyeket Balajthy tanár
 úr tanít - éppen nem állt hozzám
 közel; De már minden kedve
 elment a tanuláshoz; nem
 akarja, hogy kedves Ágnes
 hiába háltsa rá, mert
 nem tud igazán kijárni
 Tek. Balajthy úrnak. -

Feltán szívesen és kérésre
 csökken, kéri egyetemen
 önöket, hogy bocsássa meg
 megneki és engedjék meg ha-
 zársághoz, mert nem tud
 felelni Balajthy úrnak. Ki
 is kedves Tanítója anyjának.
 Kérés csökken, bocsássa meg
 megneki és engedjék meg ha-
 zársághoz, mert nem tud
 felelni Balajthy úrnak. Ki
 is kedves Tanítója anyjának.
 Kérés csökken, bocsássa meg
 megneki és engedjék meg ha-
 zársághoz, mert nem tud
 felelni Balajthy úrnak. Ki
 is kedves Tanítója anyjának.

Kedves Tanító Úr!

Becsés levelét megkaptam és szívesen
 axonmal válaszolok. Én magam
 sem tudom, hogy hogy lehet,
 hogy Leltárka figyelemre
 kedves Külső, mondok, meg
 megfoghatom. Hiszen az
 első holnapokban minden
 osztálybanál kezdve
 hogy Feltán hogy van?
 I mindig azt felelték, hogy
 osztályban a második
 tanuló! Mióta pedig
 együtt lakunk, rákértem
 láttam könyveiket.
 Szorgalmas mindig volt,
 és a mint tapasztaltam
 lehetséges is. El nem tud

doum tehát gondolni, hogy
kanári haraguznak - e rá,
vagy mi az oka ezen skülei
búvárlásnak! ^o / Zoltán:
akt mondja, hogy Balajthy
kanár úr arér haraguzik
rá, mivel nem ment az
ő által ajánlott helyre
kif. külvöben rokonai is.
Lehet, mert kanári úr is
is mondják, hogy folyko-
nyabban senki körülfé-
nem felel sem mi ből, ki-
vétel a latint, a mi ből
egy kisre, gzeugs. De mint
mondják, ha egyben meg
akad feleleik közbes, azért
rosszul mondhatom is,

Tek. Balajthy úr mindjárt
uekipsik is megüli is, a mit
pedig a nálával rosszabbal-
kal sem lesz.

Zoltánt külvöben alig
tudom vigasztalni, mindig
is, hogy hogy megsemmisítet-
t. kedves kúleik, is hogy egy
nem fogja kedves kúleik, néli
megbocsátani. - Ez képe-
jék mióta együtt lakunk
mindig ki kérdexben, mi-
den képpel is mondhatom, hogy
kanár néi kút meg nem ment
fel az előadásra. Más
kautarigból pedig - aron-

Bátyámuraim és az a „skelhorotta” gökös.

Plát bizony furajji is röpiül az a gökös. Ezen csoda, ha
bátyámuraim valamegyik garabonciás-diák skelerinek nék,
de inkább a mikor először sivilott naggyot ott a keméti mellett.

Pedig nem egészen garabonciás-diák skeler az, — a mit
hogy ezre is vették azt már bátyámuraim is, mert hiszen min-
denki vilhet arra, szállicsát rajta akarómt, csak pénze legyen.

Az aiv, csak pénze legyen, de éppen pénzünk vagini kevés
van. Ggy skelhorotta bátyámuraim. A mig belatták, hogy hi-
szen annak a reggy a toll-szedő Zsidónak sincs pénze, és meg
is ki horjja jobban a szállicsani valóit a gökösre, mint ő?...

Először csak egy vánszkoska tollat, arutan egy kicsivel
többet, utóbb ongy már hi' zott, meg a mit csak vikketh, ingy
hogy bátyámuraim jobbnajját is mindig a Zsidó vette meg,
és vitte tovább.

Vajjon nem lehetne e azt megtenni, hogy mi szállic-
saink föl saját garabonciákat Pestre? Istenünk miink
lelme a nyereség is.

Azt bizony meg lehetne tenni.

Nem is kétszázszor sok. Egy elkerke, mindörö láttak

2

hogy boldogul, többi is hozzá fogott, ki kizárt, ki szénát, ki
csirkeket, ki borsot, a mit csak tudtak, úgy hogy elég volt elhoz-
ni annak a - most már nem „skálvortá”-győztesek.

Ei így hova jutottunk?

Feljutottunk Pestre, azaz hogy feljutott a nép, a hol
látva a nagy előhaladottságot, ő is igyekezett, sikerrel is
elfoglalni azt a polcot, a melyet más város lakosai már el is
írtak.

Dehis csak furcsa lesz a görög!
Mindezen alkalmas, még a művelődésre is!

Holcs. 1885. Julius 16. RR

II

A vallások fogalma.

Mi a vallás?

Az Istennek külföldi alakban is formában való hisz.,
leleke, imádása.

De valaki erre azt mondja, hogy ő nem hiszi hogy van Isten!
Mi látsa már itt, vagy ki hallotta beszélni az Istenről?...
Hát nem e Isten kipe a világ; seminden, mi csak e

földön létezik? Nem e az ő hangja a tenger mormo-
gása; a patak csörgése; a kis madár dalja? Seminden, mi
csak hangot tud adni, nem az ő hangján szól-e?

Égen is minden, a mi csak e világra nézve van, mind az
Ö fenszemes lételei hirdeti, s elöntke a világ nagy képe.

De ne hiiggiinuk! — csak a kenneknek! Mondjink
hoogy mincs Isten!... even is az keremti a világot. Csak
magától lett az meg, saróta fenn áll, mivel a legokosabb
^{leis} ~~keremti~~ ^{keremti} az ember vezekise alatt volt. —

Tehát az ember az, ki legnagyobb katalmai offokorol
e mindenségen!

Is megis mitől fél az ember, ha ő a fő hatalom?
A gyermek, ha hiúve ki sem tudta elotthon, mitől retteg, mitől
fél? hiszen ő is ember, a ki fölötte már nagy ott hatalom
nem áll.

Egen is äll! ei er ar Isken, a ki vada medi a delmi:
furdolast, a ki a sehetlent opämslitja, (~~vereti a vilag~~
~~fohaisat~~) s a ki of bölesen, vöt särkova bölesetten vereti
a vilag fohaisat, mit a helkes garäta vereti ar ö garääl,
koodisat. -

Geht vom Idem! Es erst az Idem und ni Kell.

De miert iniaajuk? hisen amielkuk is coad el'el'uk,
ha mia megferenkett beiniuket Iskar.

De kiõdem, nem e halátszánság lenne az ö' bűnök, ha
azt, ki legdrágább kincsünknek, életünknek érte, megve,
ki legfölső reményünk? Glanymorvó színtánc

4
Egy pár forinttal kifizetett valamely felebarátunk, nem e há-
lával magunk iránta egész életünkön át? Hogy ne lehet,
neink tehát hálaival Isten iránt, ki életünk adója, s mindig
gondoskodó Atyánk?

De nézzünk az egyes vallásokat.
Nézzünk először is a Zsidó vallásba.

Az ember első durvaságában nem gondolt Istenre, nem
tudta hogy, ki adta életét, s ki adja táplálékát, csak azt tud-
ta hogy ~~magya~~ maga van, és a bióttival nem törődött. --

Visöbbször az egyes elemek iránt - mehek által leg-
köbbször segített - miemi vonzó erővel hirt, s imádása tár-
gyául választotta ki, mint a vizet, tüzet s. t. l.

Utöbbször saját kerei által alkotott tárgyat imádott,
bálványozott. Amikor a sok bálvány-imádó nép közt ki-
szűnt egy, a Zsidó nép, a ki nagyobb ermet képes volt fel-
fogni, azt tudmilit, hogy az ember fötötte kell lenni meg
egy hatalmasabb lénynek - és ez az Isten!

Természetes, hogy ez a vallás meg nagyon kérdésle-
yes volt, de megis elég erős alapot szolgált annak a fi-
like emelt magas orlopnak, megfűvel Szeji'töl ma-
ha nem is hiszi remeinkkel, - de lelkiünkkel meglát,
hatjuk Isten szent képet. --

Tehát e vallásnak, mint alapnak, való kelle.

5
maradnia, - és meggyőződött ki a többi vissze. - Ami az
által is lett eszökölve, hogy a Zsidó-ország szétválásán, népe
mindenfélét elköltöztet, s a karkötött nép inkább a mező,
hegyek után látott, mintsem vallását a haladó korokkal
egy színvonalban tarthatta volna. - Ami lehetetlen volt
a szerkezet léte miatt is.

A Zsidó vallás a mai korban nagyon "ő-szerű" -
De mégis elmondhatjuk, hogy a Zsidó nép híven ragaszkodik,
olvas vallásához, s a Zsidó példányok lehetnek a mai ma,
gyasabb polcon álló felekezetekhez is!

1885. Julius 17. Halason

III

Az előbbi folytatása.

Nézzük tovább a R. Catholicus vallást.

Krisztus megváltotta az emberiséget. Megváltotta a
tudatlanságtól, melynek következtében az ember képes volt
Isten lételet megértésére.

Alakított egy új vallást, mely Keresztény Vallás.
nak nevezetik. Előbb a Keresztény vallás követői, egy nagy
testet, a Keresztény Közhatalmas anyakentegyházat
alkotottak, míg nem fölülkeresték a lélekapoláson az emberi
rossz hajlam.

Vemely embernek nagyra törekednek, ők a kárta és jó hatalmat
bírni, se láronjáró szétválaszra adott alkalmat.

Minél fogva a Keresztény Kör. anyaszentegyház szétválaszt.

Ki is nagyra törekednek, megalkotják a R. Catholicus egyházat. Fején
nek fogadták el a Pápát, a kiről azt hiszik, hogy szent és csalhatatlan.

Ember lehet-e szent, a vagy csalhatatlan? ...

Há a Pápa lehet szent és csalhatatlan, miért ne lehetne akkor még
más ember is nagyon az? Hiszen a Pápa is csak egyen halandó
ember mint a többi. Ha pedig minden ember szent és csal-
hatatlan volna, mitől fél akkor a hívők? Akkor ne féljen G.
Szentől.

My - a tudatlanság mely országban forgó egyháztól - nagyon
ki várna jól?!

Hálás 1885. Július 18^{án}

Kovács

IVⁿ

S. t. b.

Diák Vörö.

Miért nem főr vörö a diák, meg a bocher?

Azért, mert a diák nem bocher, a bocher meg nem diák.

Igazig bocher! de sokat is kell neked bírni attól
a vörö diáktól!

A minap is kikapott egy, hanem akkor nem di-
áktól, hanem másból.

Vagy töreked a, hogy ment a bocher próbára e
hova ez nem tudom, csak hogy szerencsétlenségig

Ésrevetkék ellenségei - a diákok.

7

Váratlan lett volna egy kis "bocheriális", ha kéne az, ha az volna a bocher egy körhöz.

De a szöveg csiklenségére ment oda is, mert a diákok ki- fogták rajta, hementek, is azt mondják hogy a bocher lapja a körhöz.

Több se kellett, jött el deklarációjuk ottan is be- veyt, hiába igyekezett magát kimenteni.

Ugy: csak nem hiába mondják a nyilvános áruló néneimasszonyok hogy: "Irák-díak." **gonosz** ha akkor is mint egy ~~szem~~ már!

Hatás 1885. Július 20.

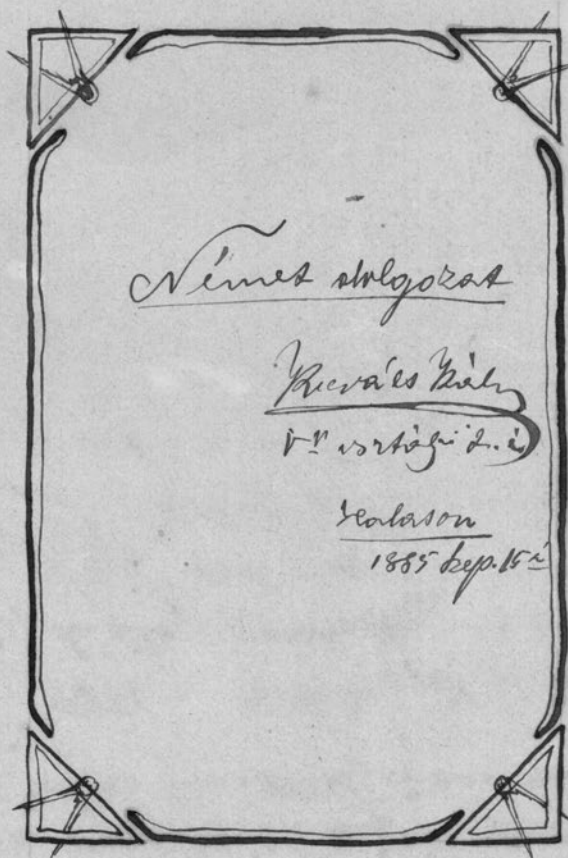
[Signature]

[Signature]

[Signature]

1885

M. TUD. ALDEMAN
KÖNYVTÁRA
SZILÁGYI-MAGYAROK

Német szolgok

Károlyi Károly
1° osztály 2. é.

Scarlason
1885. szept. 15°

Skilje Pista.

1885 Julius 2. dän
KR

Még abban a jólt időben, - mikor még a „Ske-
gindigének”-nek is naggyobb hatalmak volt mint ma-
tall ott a Balaton partján Skilje Pista.

Foglalkozása a halászság volt, más mestersége nem
is volt neki. A pletyka világ ráfogta ugyan hogy a
helme a Békony alföldre is elv szokott járogatni kibe-
kötbe: csukát, - akorán mondani - embert fogni, de az
nem bizonyos, mert még egyszer se tudódott rá.

Telesége is volt emek a Skilje Pista, a kitél
születek egy fia: Pista.

Előrevaló gyereke volt, sekerle is apja s anyja
a Lidi asszony is. Mindezt elkövetten hogy érő, egyszer
gyo finit neveljének a kis Pista' ből. - De nem is volt
oly erős singyes gyereke a Balaton környékén, mint ő.
Pista. Egymásután hitta ki birkosra meg a malánál
naggyobbakat is, s győzte a földet, mint valami kis
Zlertkules.

Még oly gyereke se sok találkoztott, a ki a halás-
börköt ügyesebben haj totta volna Skilje Pista' nál.

Főnaggyra nőtt már, midőn Apja (egy ~~egy~~) egy
szip fekete paripával kelt hara a Veszprémi város
ból.

Először hírodorott a „Csillag”-tól Pista, de mi-
dön apja felvette a nyeregbe, s megkísérte a lovag-
lást, nem is akart leszánni a lóról.

Nem bírta ki most már a löthi gyerekekkel

se nem csobakázott nereműt. Mindég kedves, „Csillag”-ló,
vándor volt, tisztegetta, etette, isatta, szővel, igen nagy
gyöndöt viselt rája.

Váponként hívezette legelni, azaz hogy nem vezette,
mert a világit se maradt volna le a nyeregbe, ha,
nem kilovagolt oda, hol legkövirebb volt a fű. —

Egy nap ~~itt~~ éppen már lovagolt kacsafelé a
legelőről, midőn az út mellett egy erdőes kőből egy csí-
ra ember, — kifut, kacsakaringós bajuskkal; bő gatyában
singben; csizom korlácsa derekára tekerve; réz fókossal
a kezében; egészen olyan lovan mint a „Csillag”-ugra,
sott Pista mellé.

— „Hé fiam! nem tudod hol van itta ~~szőlő~~ Jó-
ván ~~szőlő~~ kunyhója?!”

— „Má’ hogyni tudnám bátyámuram! hisz én is
annak a fűjü vagyon, meg ez a „Csillag”-ló is annak a
jószága, hanem monda meg csak hiigelmel, mi,
csoda mesterséget fogtak, mert istenisse, nekem olyan
furájai keltek abba a csíra ginyába!”

— „Mit keresed fiam? hát „Szegény legény”-vagyon
az elvezetett halandókat soktan megnyugat,
mi. Abtól áll az én mesterségem. Csak vezess
apádhoz!”

Pista nem értette meg a csíra ember szö-
reit, elgondolkodott rajta, s ismét se vette
mikor „Csillag”-a kunyhó elébe megállt.

— „Kiold ki apádat!”-szólt a csíra ember.

Pista kiszállt a nyeregből, sa „Csillagot” oda akaszt,
vám az imbitus orlophoz, bement a kunyhóba, és
hol nem találta senkit. Kiszaladt hát a csobak-
hoz, s ott lelke apját s anyját — a kőket igorgatták.

Spjja, — megfordván hogy egy csíra ember volt ná-
besen kért a kunyhóhoz, jó távolról odakiáltott az
embernek: „Hoggy vagyonk Jóská?!”

— „Jól is, rosszul is — csimbor! csak kasszma!
bóldji van kilátás zovos falatra, csak jój!”

Keves idő múlva a „Csillagon” kermett ki,
~~szőlő~~ Jóván, s „Adjon Jóská” — s monda eltávozott
Jóskával együtt.

Delesége azt se kérte se hova’ is mindekin?
Csak a Pista mustrag ter anyjainak, vajon soká
jön-e meg a „Csillag”; rajta meg az apja?

Egy év múlva három lovasat látni a Pista,
nyí domboz közt baktatni. Buta’hatokról mindjárt
meg lehet tudni hogy „Szegény legény”-ek.

Az első — meg csak fiatal offere — szép fekete pa-
ripain, utánna két idősebb, az egyik szintén fekete,
a másik pedig világos pej lovon ül.

— „Hát asztán Pista!”-szólt a pej lovon ülő
férfi az elől lovagló offerekhez — „bele tudnál-e

"Kötni egynekem elvéledett atyafiba, ha úgy a szél erre
terene éppel-kellő?!"

— "Majd még postaköznök vele apám nam!
csak hajtsa hát a szél valami szíves kelendő!"

— "Hej Pista, Pista, 'magyon mahon veszed se
ent a 'szegény legény'-kedet, vigyázz hogy meg meg
ne keserűd!"

Ettelhalgatott a két beszélgető - a ki nem
volt más, mint Szilaj Pista és Lujza. A harmadik
dív lovas pedig Lényes Józsa volt. (Egy hírtár a társasá-
g legénye, a kivel Pista nejeivel előbb találkoztak)
Szél jötték ör most ide a Bakony aljához,
hogy egynekem - a Tejérvári vásárra menő - atyafit
megszabadítsanak terheitől.

Most éppen egy homok domh lefújása ért
fel a három lovas, leszállnak lovaiokról, megkötö-
zik őket egy nyárfához, maguk pedig messze tekint-
getnek a széles országra.

— "cva Pista! - szól Pista, az országra
bámulva - olígha nem lesz egy kis szörnyesség...
vérdmott az isat, erre felé tart egy kis kara-
ván." Pista a kijelölt irány felé tekintett, és csat-
nyan a meggondolt dombra most kaptak róla fel egy
kocsi, egynekem ember pedig mellette gyalogolt, se-
gítettek a lovaknak, ha a nagy homokból el-
akadtak.

— Több lenne tőn véletlenül lépni előtök-

szél Szilaj- úgy hamarabb végeznénk velük!

— Nem bánom én ezimóra, menjünk hát ide
a horkos mögé, majd csak elverjük őket ideig.

Hallod Pista! ha 'szegény legény' akarok lenni, hát
kösse bele ebbe az erre kivehető karavánba! hadd
lássuk mit tudsz.

— Majd hát megpróbálom Józsa bátyám!...

Nem messze jöttek már a Kocsival. Hallatszott
a kocsi szava, a hogy biztatta a három kifizetőt, je-
szágot. Végre megkötötték látni az erőlködő lo-
vak fejét, a hogy ~~(hírtár)~~ vontatták a jöformán
íves kocsit a süppedékes homokban.

Most előlépett a három 'szegény legény' is a bokor
mögül, látásukra a vásárosok annyira megrémül-
tek, hogy majdnem egy sere kiáltottak fel: "Rab-
ló!... sejtőig... rabló!..."

— Lassabban atyafiak! - szól kökbe Pista - mi,
szóben pipájához a dobányt nyomkodta, - nem
ia postaköznök várnak ketőnk mög, a hol kivesz kara-
jófogyóval csipkedni a bőröket, hanem itt va-
gyunk a Bakony aljában. Csak azért is jöt-
tünk ide, hogy elfogyott a tapló, s az a
széles vármező megmen építette erre a kör-
nyélre egy szatócsbőőt, a hol venniük, hát
ketőktől akasunk kértük.

— Itt van a tiiz-skörös kacskó, osetán gyűjtse,
vagy vá, csak mintek eresszék odább.

— Hát artán hova igyekeznek kető kőfandéporán
ezen a homokos úton?

— Glóra mennink máshová mint a Tejérvári vá,
sorra!... Csak menjünk hát!!

— Vörjének már egy kicsit hadd gyűjtse vá...
... igy mi!

— Tejérvári vásárra igye? Lovat venni, vagy
mit? Vem akarunk mi lovat venni, szegény emberek
vagyunk mi, nem hogy lovat is vehetnénk.

— Ak már bizony nagy baj ha szegények
kesők. Tudom ^{meggyőzően} hogy milyen rossz a szegényég, ki-
vált ha igy jár az ember mint a „Pipa gyűjtő”,
hő” ban jövtem én az éjjel.

— Megjártam biz én, hogy belekintettem ^{mit}
mondom a „Pipa gyűjtő”, s csak egy liter vő-
rőket meg egy csöket kértem a csapláros néltől.

Be is hozta az egy liter bort a jávából, de
az egy csök hegett hozzá olyan adótt a tan-
sárat is.

Eg meg mind jó lett volna, ha Krétapó is
egy helyesnem sárat fogott volna. De megvolt
az a tulajdonsága mint a garolájának, s mi-
kor elakartam jönni, tele volt miar a table
kontóval irkálva, a mit ki is kell fizet-
ni. —

— Na ez mind nem tartozik ráink — felelik
a vásárosok — hanem induljunk, a mível
nem késünk.

— Nem a atyafiak! mondok én egyet, kettő-
ket belőle! látom igy is csak vöröskorugnak
ebben a nagy homokban, hát hagyják itt
a bugyellapriszkat legalább könnyebben me-
hetnek!

— Rabbók!... segítőég... rabbók!...
kiabáltak ismét a vásárosok.

— Lassabban egy kicsit atyafiak, mert majd
mindjárt igazán a pokolban lesznek ám ke-
tők csak orvitsanak! Elő'arral a bugyellá-
rissal!

— Vines... mines... minson püntinél! Lebegé
a megvinnék vásárosok köztégg, a ki 54 for-
vinsott keresett elő'eggyik kőből, s átadta
Pistának.

— Taj atyafiak ez meg igen kevés, nem
elégzik meg vele a „Pipa gyűjtő”i kocsmá'vós.
Maj' én nyitok rába pruzlik az ebbe, artán
majd meg tudjuk hogy kifutja-e a kontó?

— Na ezimkorak hát föl a dologra!

Egy pillanat alatt mind a három kőből
egyet-egyet, horkodtak elő' a telt bugyellá-

Lárisokat.

— Va hat ugg' e hogy van több is atyafiak!
Lain mostmár talán ki fulja azt a kontó'k, a
mit a „Pipa gyújtá”-ba csináltak.

Honem hogy legyen mégis egy kis vásárfa-jón
im fogja kend el azt a tizest! Jó körön-
csét a Tejivári vásárhoz!

A vásárrsok egyre szilárdra valnak
Pistóijákát, fenyegetik hogy a vármegyéhez men-
nek, de a három „kegyes” legény rá se hederin-
tek.

Telültek lovakra, Pista alatt most még gan-
gsabban ugrált a „Coillag” mint ha tudta vol-
na hogy gardája mily boldog van eise magát,
ő is ~~hígyt a mekké magát~~ egyre hánykolódott.

— Va Pista látom „kegyes” legény”nek kermet,
fél, irkszt ehiz a mesterséghez — szél Jó'ska —
de érdemes lesz ennek mármegími az ál-
masát.

A „Pipa gyújtó” felé fordították hát a Kan-
tár sárvát, a hova éppen akkor értek oda,
mikor a nap a Vértesi hegyek mögé lelé-
szott. Ettől fogva Telesz Pista is a puszták fia

lett —
Van rövide horvát ha a szél nem fújja! Telesz
Jó'skának fogta volna vá a világ hogy a Bohoz ut-
já'hoz jár, ha igaz nem lett volna... Háj! hej! ez a
helyre világ csak mindent is kitalál!

A mi a diák életben megtörténik.

Két úri formájú fickót látnak a D... ből L... fe-
lé vezető úton haladni. — Egyik hosszú doronggal
hadanász a levegőben, a másik pedig nagy „úti tá-
skát” csipel, csak lassan haladhat vele, mert kiintelen
a térdét veri.

Most letette táskáját, s egyenest a titjébe il-
lyen gondolkodóra hajtja fejét.

A másik pedig leveti magát a köldögyére, s
belső köböt egy iratot vett ki, s elkezdi olvasni.
De nem érteni hangját, csak itt-ott mond ki ilyenfé-
le szavakat: „Ejeli kinnaradás..... Tilos helyekre
való járás..... Tiltott személyek jötekeikkel való é-
lés..... Az intézkedő elutasítások....”

hirtelen felugrik a földről, s az ír papírost ledög-
tetve a szélben, hangosan kezd elalolni hogy:

„Ha diák vagy, ne tanulj,
Vigam elj is ne bíbulj.”

Erre a másik is rákonditi:

„Ha tanulsz is, — ne sokat
Fogasd a kulacsokat!”

Ebből már elégé' kitérnek hogy diákokkal, még je-
dig kikapott diákokkal van dolgom, a mit biko-
nyit az az egy-két szó is, amit az elött hallottam az elva-
sástól.

Térjünk most be 3... faluba.

A sok alacsony lakóházaik körül legjelemben kimagas,
lik az, mely a faluházával szemközt áll.

Ex a ház nemzeti Kún János, bíró uram.

Most ballag éppen haza, hajló pálcájával a ke-
zében, s bodor fiúkat eregetve a hosszú skórái öléi s táj
pipából.

Alig nyitja be az ajtót, a seprégető asszony majd
leveri a lábáról, s hol egyik skálád neki, hol a másik,
hogy csak úgy bugdácól be a komphajting nemzeti uram.

No hisz örül is, hogy kisbabulhatott végre a
sok skálalgató eséltség közt, s már nyúl a csereing
kilinec után, a midőn - a ki mondta - nyakán ön-
től a mosogató leve. Akar hogy nyakán öntötték vol-
na, ha még egyet lép befelé, így csak a pipáját, - mit
maga előtt tartott - löblöttél teli, a szíven aitan
elaludt az a jó trafik dohany.

Odabent meg kedves élete-párja - a Lófi lel-
kem-fogja elő, hogy miért nem volt hamarabb itt,
honn kedves férjem uram! Itt volt ez is, meg ez is,
mind köszönteni jöttek engem. - - -

Lófi napja van, nagy elédre kisülődnek nem-
zetes Kún uramknál.

Válogatott vendégség lesz ott.

Mulskor hordta ki az öreg Aubrus hajdú
a meghívó cédulákat. Örülhet is, ki kapott be,

lele! Pedig sok helyre vitést, mert jó csinos volt a
kezében!..

Ott lesznek a Füstelendők, Jégysők, Hercegek, Bó-
kusok, Lincrosok, meg a Curátörök is!

De azok már hisz is lennének ott! Hisz éppen ke-
vess komák nemzeti Kún János uram, meg Jaj-
tos Gergely uram.

Hisz Kún János is Sajtosné asszony tar-
totta a kereset vére, hasonlítképen Kún né asszony
is a Sajtos Jósikát tartotta.

Most is odavan a két kereset ^{finis} i gymna-
siumban tanulni. Egynél nőttek föl, hát együtt
is tanulnak, s ha Jelen engedi, idővel ök is jó
barátokká lesznek, mint a miylen jó barátok
most atyáik. -

Már délfel jár az idő.

Kún uramknál is gyülekeznek a vendégek. A
Egyik jobban elköszönti a Lófi lelkeket, mint a
másik. -

Utóljára érkeztek a Füstelendők, s a ked-
ves Füstelendő úr egész dictiót mondott, a mi-
lőlt ugyan bíró né asszony nem sokat értett,
mert az esze inkább a komphajting jart, hogy az a sok
szakács tán azóta el is vonta a levest. -

Hát bix azok nem vették el, mert ugyan.

AKADEMIA
KÖNYVTÁRA
SZILÁDY-HAGYATÉK

Csak disszertum az étel iránt az ebéd felett, meg a
fejszák is.

Mindenféle dologról felejt a keszid, kíváncsi az asz,
szorongok közt.

Főzészről, kertről, baromfiáról, s tudja jól minni,
pléneféderől beszéltek, sőt a háziasszony meg arról is
elbeszélkedett, hogy kik köszöntötték meg, s kikről ka-
pott köszöntő levelet.

Ekkor aztán Sajtosné se alhatta meg, hogy
megne kérdeze: vajjon az ő Főzika fia iránt ke-
vésztanyjának egy pár sor köszöntőt? ...

- A meg hagyjam kedves komminasszony, hogy a ke-
vésztanyám nem köszöntött meg, de gondoltam csak el!
Sulajdon fiam, - a Piskika, meg az se irat egy van,
karintást is! ...

- Meg lehet nekik engedni - közhelyes volt
Kun uram - hát diákokok ők, nem az a dolgot
hogy írka-firkaljának, hanem hogy tanulja-
nak. Meg el is felejtették hogy most van hófi-
napja, hiszen mindegyiknek kalendáriumi napja.

- Ők ám komminuram! meg lehet hogy irtak
is azok, csak hogy elküldt a levél - szökött vissza
Sajtosné - ...

Alig végete be szavait, a midőn valaki
be lépett - szakadtan a Panni szolgálat, hogy.

Jön a Piskika, meg a Sajtos Főzika.

Nem kellett több se Kuninak se Sajtosnának,
felugrottak az asztaltól, s szaladtak ki az udvarra.

Útjött bizony mind a ketten a kedves fia, s ha
nem csalódnak, éppen az a két fiú az, kiket a L.
böl L... felvéreztetőitől már láttunk.

Kunné asszony menten is a nyakába ugrott az ő ke-
vésztanyjának, s elkezdte csókolni, masszázolni, a
mihez hasonlóan tett Sajtosné asszony is a Főzika-
jával, hogy a két fiú csak alig-alig jutha-
zott szülőre.

Elköszöntötték az edesanyjaim asszonyt, meg a kereszta-
nyjaim asszonyt, amig diákokban.

Erre aztán Kunné asszony meg jöttön csókolni,
szorongatta őket. A minék aztán a lett a követke-
zés, hogy a Piskika fiam kifogyott vigye a türelm-
ből, s ugyancsak főnhangon mondta ám hogy
eresszen már edesanyjaim asszony, ne szorongasson ag-
ra.

De Kunné asszony azért csak egyre csókolta, s
szorongatta őket: Sona, Főzika igen jófiúkat! haza
járhatnak, csak azért hogy engem megköszönhes-
senek! ...

- Kérüljétek már felül fiam! Bizony
azok az asszonyok meg majd be se eresztenek!

— hangzott kifelé Kun uram szava. —

— Ezen korott benneteket! még jókor értelek, csak foglaltok helyet itt az asztalnál!

Majd alig találták helyüket a Pistikájéknak. — Kabátjukat is maga Kun uram segítésére levetni.

Ugyha tudta volna, mi van annak a kabátjának a helyén!

— Már engedjétek meg fiain, hogy kocorítunk kiöltöttünk, de nem is gondoltuk, hogy most, a legmagyobb diligentia idején is harkabcsajtanak benneteket. — Na, de majd kipötoljünk, ha visszafele men-

tek! — Oh kedves, édesapám uram, ne is beszéljen róla, nem megyünk mi már haza! .

— Hogy-hogy kedves fiain? tén meg is volt már a visszatér?

— Vettünk már megvan a vizsgánk.

— Hát aztán hogy értem azt Pistikám? hi, Xongjiványt is hoztatok?

— Hoztunk mi édesapám uram azt is, ott van a kabátom helyén!

— Hol vagy Panni! hozd el azt a papírozt a Pista Xebéből!

Vann a mellénye Xebéből mondom én, te buksi! Ott van a regen a kabátja, annak a helyén Xebéből. —

Még Panni a papírozt kereste, addig Kun uram meg elvarta maga elől a tányérokat, hogy az asztalra te-
rithesse a bizonyítványt.

Nagy mohósággal kezdte olvasni, de minél töltet olvas, sőt belőle, annál kekebbé, haragosabbá lett, az a tisztele-
dő úr is — ki az asztal másik széléről athajult, hogy ol-
vasson — az is csak meg, meg várta a fejét. —

— De hisz kicsaptak bűntet gar fittók! — kiáltott fel Kun uram — Mit csináltak ezek ebatta kőköl, csuffá-
kettek engem!

Nézze Piskelendő uram csak kötelekbe, azt az irást, hogy kicsaptak őket a ammiáriakat?

Na itt aztán ismét a vendégek, mig a Panni szolgáló is amigira megijedt, hogy a tányérokat
felfordítva lette az ifiúr elébe.

Szajlus uram hol a kedves Xosika fia, hol orra a vigyes papíroza pillantott, amely egy perc-
alatt más irányt adott a gondolatoknak.

Persze aztán Pistikák a maradtak köztla-
mul. Minden alkalmat megragadtak hogy
kisatára moshassák magokat. Csúji igaz, hogy
jól védekeztek, mert Kunni aszrony, meg Szajlus,
né aszrony is már-már hajlandó volt elhinni, hogy
nem is éppen Pistikájéknak van ott a hika, hanem
az a „mihászna” tanár az oka, hogy nem lett.

"Semmihaszna" nagy költségekkel.

De Kun uramnak be kellett látnia, hogy a Pista
akár hat álló esztendőig, még se birták volna
hitéből eltartani. Mert a mik ötévesen elol-
vasott, azt aztán nem veri ki a fejéből határ
kicsapott diák se.

Nagyszentjános öklével az asztal ~~ra~~
foggy szinte a boros kanos is föl dönt ijedtében.
Szótört neki csiklókódve kiáltott fel hogy: "De
nem hiszek én nektek nagy kamások! akar hogy
iggy meg úgy! én is voltam diák, tudom én, hogy
áll ott a ~~de~~lag."

De azt is mondott ám, hogy nem költségekkel tölt,
hiszt velem senki. Ezen fia se! Majd adok én nektek
diákságot! lesztek inasokká, sokan ki vörö-
nek katonáinak. Haj de szép lesz — inasból
lett katoná! ...

De Pista lehel bogmár inas... Ertek?

Lánczos uram most éppen itt van, majd megegyezünk
vele. Amannak a nagy kamásznak meg majd
válassz az apja hozzá méltó mekerséget.

Tudom nem gondolták vendég uraimék,
hogy még azon az áldott napon Kun Pistának
diákságuknak a torát is megüljék!

Még ott az asztalnál megegyezett Kun uram
Lánczos urammal, hogy Kun Pista bogmár inas
lesz Lánczos uramnál három évig.

Olyan is az a diák-pályá, hogy ott hamar kiadják
az opsitot. De ha már kiadják is, csak névnapkor
kell haza menni, olyankor csak inasot csinálnak a
szegény diákból, máskor pedig lehet, hogy ki is po-
volják a frakkját.

Halas 1885 Augusztus 22^{én}

Kis hugom halálára.

1. Letörtt a kertnek virága,
Letörtt te beműd kis leány,
Ki most kerde élni, s imé,
Elhervadt élte hajnalain.
2. Mi baja a neveljes virágnak,
Hogy nagy kevered, csak egyre vész?
Talan nincs a kiápolgatás?
Nincsen!... hiszen nem élte, nem ille!
3. Testvérked kicsiny kezével
Hevrogat szívedet... szegény -
Sikolto - hár meg nem beszél jól -
Mindegy e szó van: "öröszikem".
4. A kert, mellet szorgalmas keresetel
Ápolgatást virágidat,
Veszesebb felében van, csak szülőddel,
S mindegyi réggel így megsírat...
5. Vintz tölti, nincs a szép virág,
Virulni ő az igye ment,
Felkeresni a jó atyát,
Ki virágai az igye fent.
6. Mi baja a neveljes virágnak
Hogy nagy kevered, csak egyre vész?
Talan nincs a kiápolgatás?
Nincsen!... hiszen nem élte, nem ille?

Halas 85 Augusztus.